

"Vi älskar det sociala arbetet"

Jag satt för en vecka sedan på årets första handledningstillfälle tillsammans med mina kollegor. Sex personer i en cirkel, samtal kring konkreta klientärenden, de känslor vi bär på och den organisation vi finns i. Rummet var dunkelt och orden flöt trögt mellan oss, slutkörda och helt utan den nya energin som jag alltid hoppas ska komma med det nya året, men som aldrig gör det. Vi pratade om saker vi pratat om förut. Om saker vi kommer att prata om igen. Organisationsförändringar. En känsla av att inte räcka till som professionell. Frustration, trötthet, uppgivenhet, ilska.

Tur är det väl att vi har handledning när vi arbetar med det vi gör, med våldsutsatta och illa medtagna människor, med starka känslor och i en snäv byråkrati där inställningen från samhälle, ledning och politiker ofta upplevs handla om att vi ger för mycket, att vår kunskap inte är att lita på, att vi slösar med skattemedel. Vi kläms mellan vår ideologi, viljan att hjälpa folk få en trygg tillvaro och kraven att verka inom en box som stadigt krymper. Det är klart att vi blir trötta.

Min kollega lyfte att hon inte tror att folk vet vad vi egentligen sysslar med på socialkontoret. När folk frågar mig, så svarar jag "ja du" och skrattar trött. Om vi ses enbart som administratörer så har man helt missat komplexiteten i det sociala arbetet, i socialpolitiken. Vissa tror att jag har behandlande samtal, och det är ju inte heller riktigt. Myndighetsutövande i kombination med stödjande samtal, utreda behov och förmåga, samtidigt som man har ett strukturellt och kritiskt perspektiv. Och administrativt, det är det ju. Mer än jag skulle önska. Det är inte ett lätt jobb jag har. Jag slås av det ibland. Det är klart att jag blir trött.

Så tur är det väl, att vi har handledning. Den uppgivenhet vi tar med oss in i rummet är förvandlad till kämpaglöd och handlingskraft efter att ha brutits ned och konkretiserats. Det svåraste, om jag tar med mig någonting från det samtalet, är att vi inte känner oss betrodna. Alla uttrycker förtroende för vår närmsta chef, och är överens om hur viktigt detta är.

Någon som har samma bild av det sociala arbetet, behovet av strukturella perspektiv såväl som utrymme att ge ett gott bemötande till individen. Någon som litar på vår bedömning och som kan stödja oss när det blir svårt. Det är dock en tung börda för denne chef att bära, när politiker beslutar om en budget som ger oss ännu mindre utrymme. En budget som bygger på misstänkliggörande av individer i svåra situationer, som inte tar med vår kompetens och våra erfarenheter i beslutsfattande. När vi lyfter utmaningarna i vårt yrke till högre chefer möts vi av oförstående kommentarer och fokus läggs på att förklara för oss socialsekreterare att vi har missförstått vårt uppdrag. Det är klart att vi blir trötta.

När inte ens de som styr över vår verksamhet, som har det socialpolitiska ansvaret, vet vad det sociala arbetet innebär – hur kan vi då få en förändring till stånd? Hur får vi dem att lyssna på såväl oss som på våra klienter när vi påtalar de brister vi ser och de behov som finns? Hur kan vi tydliggöra vad det faktiskt är vi gör och varför? För samtidigt som vi är trötta, sliter med knappa resurser och stängas åt alla möjliga håll för att försöka ge våra klienter en chans – samtidigt brinner vi för vad vi gör och vi förenas i en obändig vilja att göra mer, att kämpa på. Vi älskar det sociala arbetet och vi vet vilken viktig roll det spelar i samhället. Vi vill bara få en chans att göra det bra.

Så låt oss berätta, och lita på vår kunskap även när den inte är kvantifierbar.

Sophia, SFSA, Socialarbetare för social aktion